

Всеукраїнська загальнополітична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛЯЦЯ

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 9-10 (1685) П'ятниця, 9 березня 2012 р.

Видавється з 31 грудня 1992 р.

Ціна договірна

ДОРОГА
ДО ХРАМУ

З ЛЮБОВ'Ю ДО БОГА Й УКРАЇНИ

Про те, що єпископ Сімферопольський і Кримський УПЦ Київського патріархату Климент ось-ось стане архієпископом, ми довідалися одними з перших. Та минув місяць, а парафіяни храму Св. Рівноапостольних князів Володимира та Ольги, де він править службу, ї досі не привітали свого настоятеля. Вони просто не знають, яка подія відбулася в його житті. Бо і зовні, і за поведінкою він все той же, лише хрестик з'явився на його головному уборі, а сам владика сприймає свій високий сан лише як запоруку підвищеної відповідальності і за душі вірян, і за становище Української церкви в Криму та загалом в Україні. Сьогодні — наша перша розмова з архієпископом Климентом.

— Владико, як Ви оцінюєте ситуацію, в якій перебуває Українська православна церква Київського патріархату, зокрема, Кримська єпархія?

— Користуючись нагодою, хочу нагадати віруючим, що розпочався піст, та закликати їх до смирення, молитви і терпіння. Мусимо

хось причин нині віддалися. Бо все, що зроблено, зроблено не однією людиною, а усіма, хто прагне, аби в Україні була Едина Помісна Українська Православна Церква.

У весь час існування Київського патріархату представники Московської церкви закидали нам, що ми є неканонічними, звинувачували в розколі, але, як казав Феофан Затворник, коли бачиш чайсь гріх, знай, що це і твій гріх. Коли на початку 90-х років скидали митрополита Філарета з Київської кафедри, аргумент був один: це робиться задля того, аби утриматися в складі СРСР.

(Продовження
на 4-й стор.)

«БУДУТЬ ПРИХОДИТИ ЛЮДИ... Я ЗОЗОВУСЯ ДО НИХ»

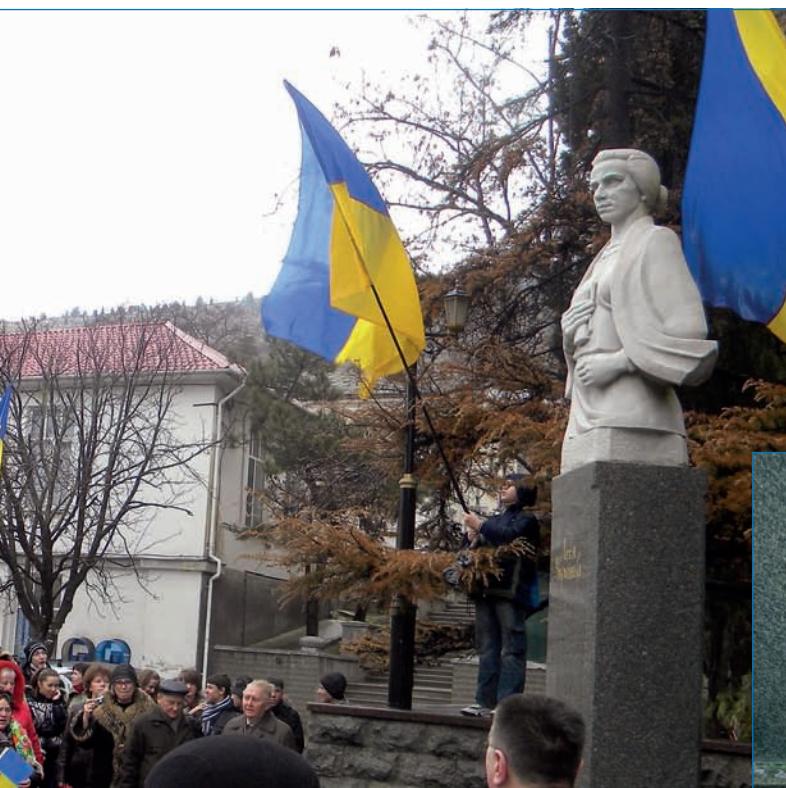
25 лютого рясний дощ щедро поливав кримську землю.

...Як швидко й невблаганно плине час: з дня народження шанованого митця світового рівня, письменниці й поетеси Лесі Українки минув уже 141 рік.

У 2004 році в неповторній Балаклаві, де зійшлися разом скелі, море і гори, цій талановитій, тендітній, мужній жінці

встановлено пам'ятник. Відтоді українство щороку цього дня несе до Лесі свої радощі і смуток, надії і сподівання, бо зерна її палкої душі не зникли безслідно, а проросли, в душах одних — новою поезією, інших — глибокими роздумами.

...Як я умру, на світі запалає
Покинутий вогонь моїх пісень,

І стримуваний пломінь
засяє,

Вночі запалений,
горітиме удень...

Попри негоду 25 лютого українська громада знову прийшла до Лесі, аби покласти квіти до підніжжя пам'ятника, почитати вірші: хто Лесині, а хто — свої власні. На мітингу був присутній заступник голови райдерджадміністрації Балаклави Микола Козлов. Школярі місцевих шкіл читали біля пам'ятника вірші Лесі Українки.

Те, що до неї приходитимуть,Lesya bachiila kriz viki:

...Будуть приходити люди,
Вбогі й багаті, веселі й сумні,
Радоші й тугу нестимут мені,
Їм промовляти душа моя буде.
Я озовуся до них...

Лідія СТЕПКО

(Фото автора)

Володимир Проценко

«БАЛАКЛАВСЬКІ
СТОРІНКИ ЖИТТЯ
ЛЕСІ УКРАЇНКИ»

(стор. 8)

4 820157 940020

09

ЗІ СПОРТОМ, ПІСНЕЮ Й МОЛИТВОЮ

День захисника Вітчизни в окремому батальоні матеріально-технічного забезпечення військ берегової оборони ВМСУ, де командиром є підполковник Дмитро Делятицький, вирішили провести поспортивному. Та й рік цей визначений роком фізичної підготовки і спорту.

Цікаво, пізнавально і нашим військовослужбовцям подобається, — розповів начальник батальону капітан Ігор Пащкін. — Тут і розбирання-збирання автомата, підготовка радіостанції і вихід на зв'язок, захист від зброї масового ураження і спорядження магазина бойовими патронами, біг із перешкодами та «евакуація» колеса...

В армійському колективі спорт поважають. Лише нещодавно змагалися на гирях і в настільному тенісі. А на свято як задумали — так і зробили, що й гостей запросили. Серед них — ансамбль «Натхнення» Феодосійського міського будинку культури під керівництвом Раїси Саєнко та прихожани храму Введення Пресвятої Богородиці, де настоятелем є протоієрей Олександр.

Двадцятирічний Володимир Васильєв з Харкова служить на посаді санітара-водія медичного пункту. Прошу його поділитися враженнями від свята.

Чесно кажучи, враження лише найкращі. У нас спортивні змагання — це завжди добре. Море емоцій та адrenаліну. Хоч і досить складно, — зізначає юнак.

За словами командира батальону, серед кращих спортсменів — прaporщик Ігор Філюк, старший сержант Сергій Гаврилов та сержант Анатолій Шмат. Ну а перше місце у воєнізованій естафеті виборола команда вузла зв'язку. Призами переможцям стали солодощі, торти, печиво і, звичайно ж, грамоти за підписом командира.

Та вже час поспілкуватися з

отцем Олександром. Своїм підшефним він побажав міцного здоров'я, крістості духу, наставив на добру службу і розповів про свято Масляної, що проходить напередодні Великого посту.

Для юнаків, які прибули на службу з усіх куточків України, прихожані приготували гостинці — млинці, пирожки, сметану, варення та іншу смакоту. На запрошення настоятеля феодосійського співака і музиканта СЕРГІЙ виконав старі добре пісні «Машини времені», «ДДТ», серед українських — «Чорнобровці» та багато інших. Це — щоб створити гарний настрій, аби свято залишилося в пам'яті назавжди...

До слова, отець Олександр знає про військову службу з власного досвіду. Служив два роки в автомобільному батальоні під Москвою. А перед підготовкою проходив на полігоні Опук у Криму, до речі, в цій самій частині.

За радянської влади було два головних свята, — пригадує він, — 7 листопада і 1 травня. Церква до армії не допускалася... Вікна моєї казарми «дивилися» на зруйнований купол храму. В ньому розмістили архів. А потім у житті мені випало відбудовувати церкву. Тож це був знак мені, — розмірковує отець Олександр. Тепер він уже майже 20 років — настоятель храму.

А строкову службу згадує завжди з теплотою. І свого сина, хіба що до вишу вступить, хоче теж відправити до війська...

Армія — це школа життя. Дає багато чого. Хоча я ще до армії став самостійною людиною — з десяти років без матері. І вчився сам, і раду давав. Це школа відносин з людьми, яка вчить жити дружно. Вчить умінню відповідати за свої вчинки, не перекладати відповідальність на чужі плечі, — ділиться своїми міркуваннями з юнаками сивий священик...

— Зараз, коли я спілкуюся з солдатами, бачу, що особливих труднощів у них нема. Немає тієї дідівщини.

Морально простіше. Але армія — це випробування. Від дому відриває, від звичкої обстановки, і до колективу треба звінкнути. З юнаками потрібно більше спілкуватися, підтримати, просто по-доброму поставитися і підбадьорити.

Тим часом жіночки вже розставили на столах млинці та варення. В тарілки полилося згущене молоко, розкладли цукерки і усяку всячину. Благословивши трапезу, священик поспішив до медпункту. Від прихожан він вручив військовикам великий набір медикаментів.

— Той народ, який не хоче годувати свою армію, буде годувати чужу. Воястину так, — каже отець Олександр. — Тож ми усіляко підтримуємо своїх оборонців...

Пригадалось, як нещодавно на кримських дорогах військовики визволяли автомобілі зі снігових заметів, озивалися на сирітські бідничі будинків та безхатченків. Прості людиські житейські речі — вони об'єднують і з'єднують нас...

Руслан СЕМЕНЮК
(Регіональний медіа-центр
Міністерства оборони
України)

Фото автора

СПАСИБІ ВОДІЯМ!

У незвичні для Криму морози й завірюхи цьогорічної зими в багатьох селищах автономії було порушене шляхове сполучення громадського транспорту. Але складні метеорологічні погодні умови не створили ускладнені мешканцям Байдарської долини і селища Научного. Водії Бахчисарайського АТП-14340 маршруту № 118 Алі Ісламов та Амет Атбанов старанно, кваліфіковано і навіть мужньо виконують свою роботу на горській дірозві. Високій майстерності, досконалого уміння керувати машиною вимагає від водія цей шлях під час підкорення перевалу гори Присяжна (530 метрів над рівнем моря). Крутізна підйому, схилу, заноси, аварії з трагічним кінцем — не рідкість для цієї дороги.

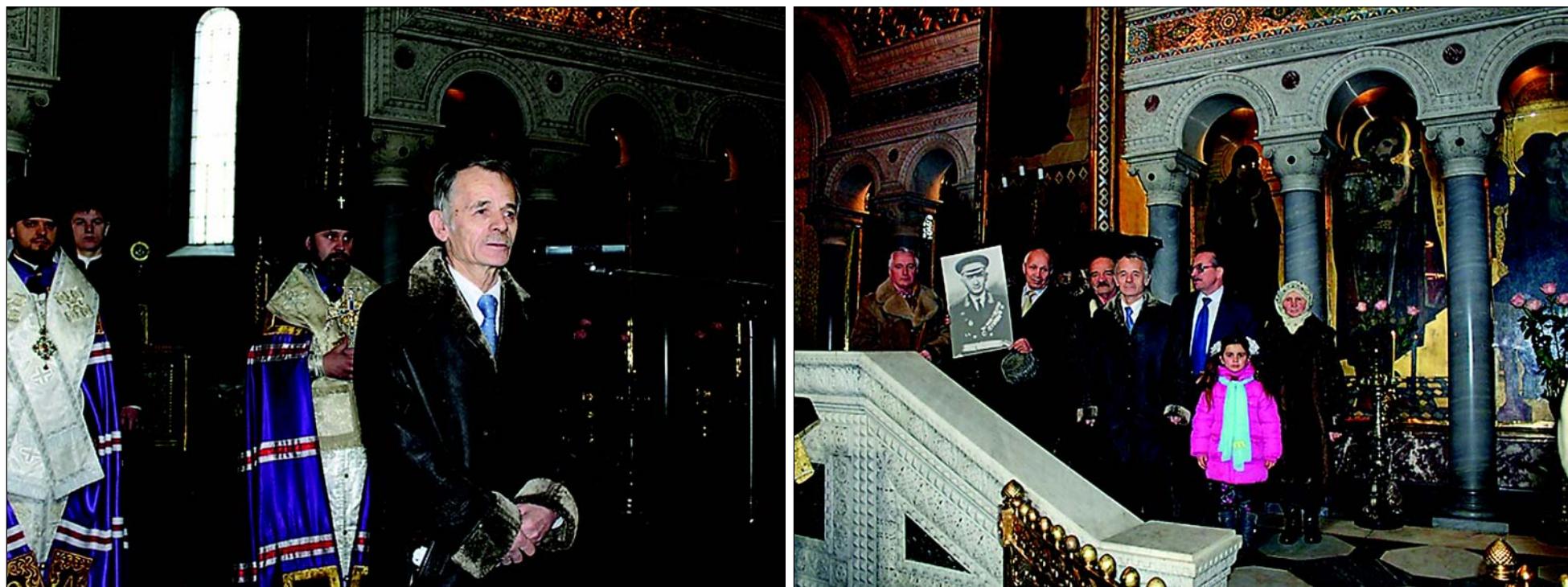
Село Научне є найвисокогірнішим на-

селенім пунктом у Криму, з яким існує сполучення громадським транспортом (600 м над рівнем моря). Автобус у нас — головний засіб зв'язку із зовнішнім світом. Пасажир автобуса — школярів, студентів, пенсіонерів, працівників КрАО (Кримська астрофізична обсерваторія) впродовж трьох останніх років дбайливо обслуговують Алі і Амет. За час їхньої роботи на маршруті «Научне — Західна» не було скасовано жодного рейсу. Дисциплінованість, людяність і культура поведінки з різними категоріями пасажирів викликають повагу і велику вдячність нашим водіям.

Богдан ВЕЛИЧКО
с. Научне Бахчисарайського району
Р. С. Алі Ісламов — учасник бойових дій в Афганістані, двічі поранений, розвідник. Нагороджений орденом Червоного Прапора.

Амет Атбанов

З ЛЮБОВ'Ю ДО БОГА Й УКРАЇНИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

І ось ми спостерігаємо ситуацію, коли намагаються скинути з кафедри предстоятеля Володимира, і знову лунають заяві, що Україна має бути у «братьх московських обіймах» під головуванням президента Путіна (почитайте газети «Коммерсантъ» і «Комментарії!», бо, мовляв, тільки Росія зберігає істинну православну віру. Хотіли посorumити свого брата, а посorumилися самі. Бо яким судом судили інших, перед таким і опинилися. А те, що відбувається, свідчить: справжня віра і праведність їх, що намагаються приховати за вірою, канонами і законом, — різні речі. Тож незалежно від того, який шлях розвитку чи падіння Бог уготував православ'ю в Україні, маємо усвідомлювати: главою Церкви є не патріархи чи епіскопати, а сам Господь Бог, який покладає на їхні плечі обов'язок зберігати те стадо, котрим вони опікуються, та примножувати його молитвою і трудом. А якщо ми в боротьбі за владу робимо все, аби те стадо знищити, то Бог поставить інших пасторів, бо гріх, якщо втратимо хоча б одне з малих чад.

Завдання, яке я ставлю сьогодні перед собою, це будівництво кафедрального собору в Сімферополі. Коли я став епископом, мав на меті зберегти для церкви нинішнє приміщення, зібрати священиків, відкрити церкви в регіонах. І це з Божою помічю було зроблено. Нині головне — знайти важелі впливу на кримську владу, яка має усвідомити, що, незалежно від її бажання чи небажання, Церква Київського патріархату існуватиме, бо така воля Божа. А якщо

комусь здається, що він бореться зі мною чи священиками, то помилляється, — він бореться з Богом.

Свого часу радянська влада знищила Церкву і нахвалилася, що у 80-ті роки покаже світу останнього священика. І де тепер ця влада? Де богоchorча держава? Зники. Отак зникне будь-яка інша влада, що зазихе на святе.

Хочу звернутися до кримських депутатів. Коли вони йшли до влади, то називали себе командою Президента і обіцяли виконувати його настанови. В січні 2011 року Президент дає доручення щодо сприяння Київському патріархату та співпраці з ним. У День соборності України Президент разом зі Святішим Патріархом Філаретом поклали квіти і Глава держави звернувся до Патріарха з проханням, щоб за складних політичних та економічних умов сьогодення Церква сприяла консолідації суспільства. На нараді регіонів, яку Президент проводив у Криму влітку 2011 року, він закликав уникати сепаратизму та нагнітання ситуації. Натомість представники Партії регіонів роблять все навпаки: спостерігають відвертій сепаратизм та неприховану ненависть до вірян Київського патріархату в Криму. Прем'єр-міністр А. Могильов й досі не спромігся зустрітися з керівником Кримської єпархії, депутати і мер Сімферополя відмовляються розглядати питання про виділення під храм землі, хоча є вже всі узгодження, всі документи. Виникає запитання: хто ж обманює: чи Президент у своїх заявах і намірах, чи депутати, які використали його ім'я, щоб прийти до влади, а тепер блокують усі його рішення на міс-

циах і не виконують розпоряджень? Схиляюсь до другого варіанту...

2012 рік позначився великою подією: це урочистості з нагоди п'ятдесятиріччя в архієрейському сані і сорокап'ятиріччя на Київській кафедрі Святішого Патріарха Філарета, які відзначалися на початку лютого. Відбулися урочиста академія в Національній опері та Божественна літургія в кафедральному Володимирському соборі за участі епіскопату Київського патріархату та закордонних церков. Потім було проведено прийом для української інтелігенції, дипломатичного корпусу. На прийомі у своїй промові Святіший Патріарх Філарет наголосив на вірності обраному шляху, який має привести до створення Єдиної Української Помісної Церкви. Святіший зазначив, що прихильники такої Церкви мають об'єднуватися навколо Київського патріархату, оскільки лише тут — спасіння. Хоча наша Церква і не визнана у світі, але з нею спілкуються і рахуються. Ми здійснююмо поїздки на Святу Землю, в Грузію, на святу гору Афон. І нам приймають не лише як паломників чи туристів, але і як представників однієї з українських Церков. Нам надають можливість відвідувати храми і не запитують, чому, знаходчись в Україні, ми не підпорядковані Російській православній церкві. Всі ці питання є політичною кон'юнктурою, мета якої — створення Великої Російської імперії, «Русского мира», бо, як заявив Володимир Путін, без України немає великої Росії. Зрозуміло, що без українських святынь, історії Української держави, яка починалася задовго до появи Москви, ро-

сійська історія виглядає куцою. Тому й намагаються захопити Лавру, храми, душі наших віруючих, бо своє не відповідає їхнім апетитам.

Але про яку православну Русь може йтися, коли в Москві на Великдень було менше вірян, ніж мусульман на Курбан Байрам? А Київський патріархат має підтримку 14 мільйонів населення. В Україні це більшість людей.

— Спасибі за такий детальний аналіз. Відомо, що цього річ, згідно із заповітом право-захисника Петра Григоренка, його відспівували в Києві. Там була делегація від Криму. Розкажіть про цю подію.

— З благословення Святішого Патріарха Філарета служба відбулася у Володимирському соборі. Правив її я разом з єпископом Агапітом і духовенством кафедрального собору. Потім у своїй промові сказав, що кожна людина має пам'ятати про смерть — це оберігає її від гріхів. Ми намагаємося створити собі ім'я з допомогою марнославства, гучних почестей, а генерал Григоренко зробив його в боротьбі за права людини, бо кожен, незалежно від національності, є творінням Божим, кожен сподівається від Бога на любов, повагу, честь. Те ж саме ми маємо виказувати одне одному. До того ж закликає нас Великий піст. Ми прийшли у світ, аби виконувати Божу волю, а не свою. Так і діяв Петро Григоренко, тим і відрізняється від оточення.

У помінальних заходах взяли участь близько ста людей, у тому числі і голова Меджлісу кримськотатарського народу Мустафа Джемілев. Вшанування пам'яті правозахисника відбувалося під патронатом президента благо-

дійної організації «Фонд розвитку Криму» Леся Скорика, який організував поїздку кримчан до Києва.

— Які здобутки має єпархія останнім часом?

— Добре розвивається Сімферопольський район. Три земельні ділянки придбано у Феодосії. Маємо ділянку в Севастополі, де створилася потужна релігійна громада. Хотів би ще відзначити Роздольненський, Краснопerekopsький, Первомайський райони та Євпаторію.

— Скажіть, будь ласка, що означає для Вас цей високий ранг? Як і за що стають архієпископами?

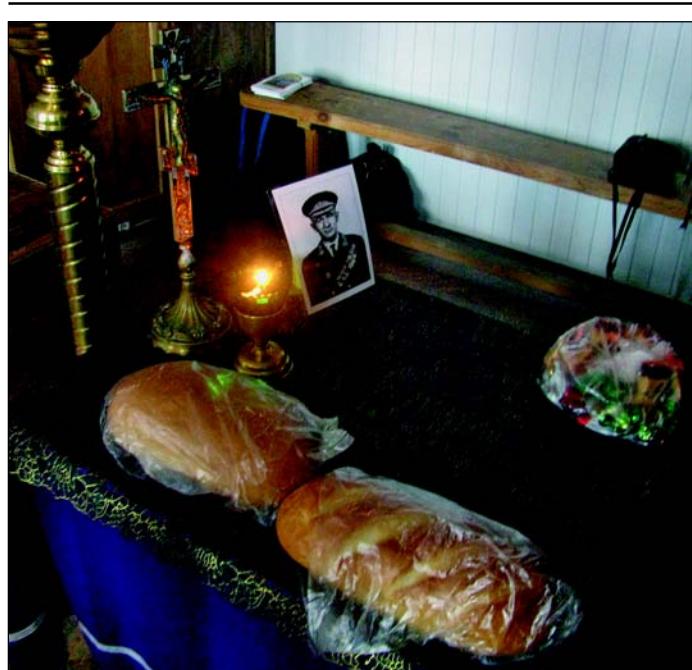
— Такою була воля Святішого Патріарха Філарета. Я довідався про це 23 січня, в день народження Патріарха. Свого часу, коли я став єпископом, дуже ради. А ось тепер мене охоплює почуття страху Божого через невідповідність форми і змісту, і ще — почуття відповідальності. Це відповідальність особливого роду, бо священик відповідає не перед людьми, а перед Богом.

— Колектив «Кримської світлиці» щиро вітає Вас з високим рангом. Ми пишаємося тим, що у Вашій особі було помічено і відзначено не лише любов до Бога, але й до України. А оськльки Ви від народження — кримчанин, то це може слугувати і духовною реабілітацією наших земляків, яких завічай загадують дещо в іншому контексті. Успіхів Вам і щастя!

Розмовляла

Тамара СОЛОВЕЙ

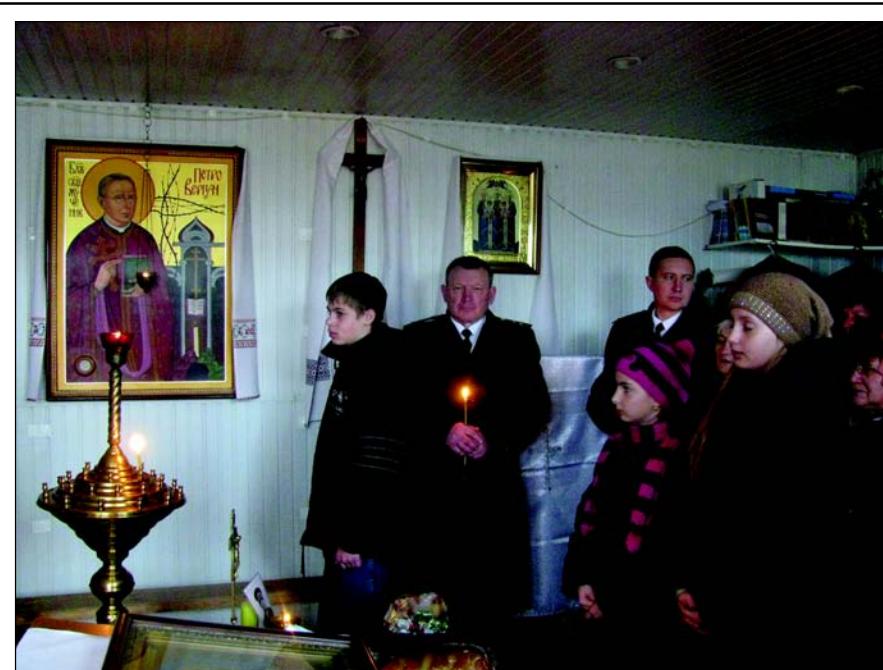
ТИМ ЧАСОМ... Поки матеріал готовувався до друку, стало відомо, що депутати сімферопольської міськради офіційно відмовили Кримській єпархії УПЦ КП у виделенні земельної ділянки під будівництво церкви, зіславши на зміні її цільового призначення...

В СЕВАСТОПОЛІ ВШАНУВАЛИ ГЕРОЙВ

До 25-річчя з дня смерті одного з найвизначніших українських дісидентів ХХ століття Петра Григоровича Григоренка (генерал-майор Радянської Армії, правозахисник, член-засновник Московської та Української Гельсінських груп, публіцист (нар. 16.10.1907, с. Борисівка Приморського р-ну Запорізької обл. — † 21.02.1987, Нью-Йорк, США) у м. Севастополі відбулися молитовні заходи за участі офіцерів ВМС ЗСУ, представників СОУ м. Севастополя, парафіян та членів НСОУ «Пласт», що об'єдналися у спільній молитві-панаході.

З нагоди святкування Дня захисника Вітчизни присутні молилися і за офіцерів ВМС ЗСУ, що відійшли у вінчину. Молитву очолив головний військовий капелан Одесько-Кримського Екзархату для ВМС ЗСУ іерей Микола (УГКЦ).

УВАГА: КОНКУРС!

«МЕНІ ТРИНАДЦЯТИЙ МИНАЛО...»

До 13-річчя кримської дитячої газети «Джерельце» під Шевченковим гаслом «Мені тринадцятий минало...» оголошується **творчий конкурс серед юних читачів** — школярів Криму і всієї України. Надсилайте на адресу редакції (звичайно або електронною поштою) ваші **літературні, поетичні, публіцистичні твори** — на будь-які теми, які могли б бути надрукованими в дитячій газеті. Компетентне журі, яке очолює незмінний шеф-редактор «Джерельца» Данило Андрійович Кононенко, оцінить і відбере кращі творчі доробки, автори яких отримають шанс вибороти суперприз та інші нагороди!

Крім творчих завдань, будуть й цілком конкретні, за які нараховуватимуться додаткові бали. Ось два перші з них:

— КОЛИ ВИЙШОВ ПЕРШИЙ НОМЕР «ДЖЕРЕЛЬЦЯ»?

— ХТО, НА ВАШУ ДУМКУ, НАДАВ ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦЯ КОНКУРСУ У «ДЖЕРЕЛЬЦІ» ЦЕЙ ГОЛОВНИЙ ПРИЗ — ВЕЛОСИПЕД?

Чекаємо на ваші відповіді, вірші, оповідання, репортажі, новели, статті. Творіть! Дерзайте! Перемагайте!

НА КОНКУРС!

МІЙ ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Хоаю її шаную свою Україну,
Люблю Закарпаття і Крим.
Ім'я поета Тараса Шевченка
Лунає над світом, мов гімн.
Красива та вільна моя Україна,
І на своїй землі
Я — особистість,
Я — син України.
Спасибі, Тарасе, тобі.

A. Мартинов

Коли й звідки почався мій Шевченко?.. Мабуть, як у більшості українських дітей, з домівки — бабусі та дідуся, від мами й тата.

Напевно в кожній сім'ї є бібліотека, бо книжки супроводжують нас усе життя. Вони нас навчають, розважають та допомагають у складних ситуаціях. От і у моїх бабусі та дідуся є величезна бібліотека. Серед книг сімейної бібліотеки — повне зібрання творів великого українського поета Т. Г. Шевченка, видане у 1939 році. Ілюстрована збірка «Кобзар» посідає почесне місце.

Мої бабусі та дідуся живуть у регіоні, де зберігаються мова, традиції та культура українського народу. У їхній родині зберігається вишитий портрет Т. Г. Шевченка, який дістався в спадок від моєї прабабусі.

Вперше я дізнався про видатного поета, коли був ще малим. Кожно-

го року, відвідуючи своїх родичів, ми обов'язково ходили до парку ім. Шевченка, який розташований біля їхнього будинку. У парку встановлено пам'ятник поетові. Біля нього завжди свіжі квіти. Дідусь розповів мені, хто такий Тарас Шевченко та чому його досі шанують люди. Він сказав, що мені застіть бачити Україну не такою, якою її бачив поет. Сумною й трагічною була доля України. Єдина у світі країна, народ якої тривалий час був позбавлений власної історії, не мав своєї держави, своєї мови. Шевченко — син кріпака, сирота змалку, талановитий юнак...

Вперше його вірші почув від своєї бабусі:

Тече вода із-за гаю
Ta попід горого.
Хлопочутъся качаточки
Поміж осокою.
А качечка випливає
З качуром за ними,
Ловить ряски, розмовляє
З дітками своими.

Хто знає, може, якраз і від цих слів заіскрилося в моїй дитячій душі казкове уявлення про навколошній світ.

Мій дідусь, як справжній патріот своєї держави, часто повторює мені слова великого Кобзаря: «...Учітесь,

ослюк, віслию, ішак). Вони розважають туристів, взяти їх гористими місцями. Сам переконався: і накатається досхочу, і вінав багато цікавого про цих прадавніх «героїв» байок, упертих і міліх створінь.

Домашніми осли стали п'ять-шість тисяч років тому. Вони давніше за ко-ней у Єгипті та Ефіопії були основним видом транспорту. Саме осли підсобляли на будівництві єгипетсь-

ких пірамід. Давно, ще від часів Гомера, відома помісся ослі і кобили — мул, жеребця і ослиці — лошак. Цікаве й таке. Сильна статі осячого роду живе близько 60 років, ослиці — до 20. Тривалість їхнього життя залежить від кількості приплоду. «Хлопчика» мати виношує 13 місяців, «дівчинку» — 12. Народжує лішень по одній дитині, го- дує її до шести місяців і дуже турбується про неї. Дорослим осляtkoстає в два роки, а працездатним — у три.

На фермі біля Бахчисарайа

два види вісликів: кримські і південноазіатські. Перші — малененькі на зріст і важать до 100 кілограмів, другі — 280. Вибираючи одного з них для мандрівок, треба «збалансувати» власну вагу з осликою. Якщо ваша вага до 70 кілограмів, то будь-який ослик покатає. А якщо сто і більше — тільки південноазіатський. Їздити на тих, і на них безпечно і для дітей. Інструктор затрихвини показе, як триматися в сідлі, як правити повідомом при спусках, підйомах і поворотах і — щасливово — дороги. Не страшно впасти: земля — ось вона під ногами.

На цій фермі, окрім вухатих мешканців, є й ті, яких наші міські урбанізовані міські діти ніколи живцем не бачили: качки, гуси, кури, коні, черепахи і навіть в'єтнамські свині. Ім не треба нудитися у клітках чи вольерах, як у зоопарку. Живуть пліч-о-пліч, дружно й весело, на природі. І завжди раді гостям.

ПОЄДИНОК

Цю невеселу історію розповів мені сусід Василь Іванович. Не встиг ще день ясні очі пропертити, а він уже мчав машину на орендуване поле. Зупинився, щоб помилуватись озиминою і поба-

«ПОКИ Я ЛІШЕ НАВЧАЮСЯ...»

Я, Дар'я Скрипка, народилася 24 січня 2001 року в місті Джанкой АР Крим. З 2007 року навчаюсь у Джанкійському НВК «Школа-гімназія» № 6. З 2008 року навчаюсь у музичній школі. До навчання ставлюся відповідально, своєчасно готовую домашні завдання. Із задоволенням малюю і співаю, беру активну участь у позакласних заходах.

В учнівському колективі почиваюся комфортно, маю друзів серед однолітків. До вчителів та дорослих ставлюся з повагою.

Я щиро люблю своє рідне місто. Люблю за те, що взимку падає сніг, а влітку нас пекельно смажить сонце. Люблю за тонку кригу навесні і за гори неприбраного пожовкого листя восени.

Поки я лише навчуся, набуваю життєвого досвіду, та я вірю, що колись Україна буде задоволена, що має таку донечку. Моя Батьківщина — це мої любі батьки і вчителі, старша сестра, друзі, добрі сусіди, мої улюблени поети і письменники, артисти, музиканти і спортсмени.

ФУТБОЛ

Шестдесят каштані — київські фани. І Дніпро блищиць очима ліхтарів... Знов про спорт іде розмова на майдані, Стадіоні вторять штурмом голосів. I, як хвиля, шум трибуни набігає, Голосно гримить у небі: «Гол!» Знов на мить вся Україна завмирає. Скажімо разом: «Україна — це футбол!»

Дід сидить з бабуною, теща — разом з зятем, Голосно кричать вони: «Ну, синку, дай же гол!»

Київ, Львів, Донецьк уболівають разом. Буде лад в країні, якщо іде футбол.

Гол, гол, гол, Україно! Україно, дай гол! Гол, гол, гол, Україно! Україна — це футбол!

Дар'я СКРИПКА, учениця Джанкійського НВК «Школа-гімназія» № 6

ТАК ЗНОВУ ХОЧЕТЬСЯ ДО ХОТОВА!

У ЛЬВОВІ ПРОЙШЛО СВЯТО ШОКОЛАДУ

Чотири дні Львів жив духом шоколадного свята! Кожен, хто відвідував у цей час Палац мистецтв, потрапляв у світ гармонії краси і смаку! Це світ шоколаду – дивовижного, магічного, вишуканого, дуихянного ЯВИЩА, який не залишить байдужим ні турмана-професіонала, ні любителя-початківця! У Львові до шоколаду ставлення особливе, і називається його у нас ніжно-романтично: чоколядка.

Вп'яте Львів став столицею Шоколадного видовища! Організатори подбали про найрізноманітнішу програму: найкраші представники шоколадної індустрії презентували свої вироби на ярмарку; кондитерські майстерні України тішили глядачів виробами ручної роботи за унікальними рецептами; пройшли майстер-класи професійних шоколатьє; було створено 30 унікальних скульптур з шоколадних брил –

ціле шоколадне місто Львів від фірми «Світоч». Провідний дизайнер одягу України Оксана Караванська представляла ексклюзивну колекцію під час відкриття свята. А в останній день працювала шоколадна арт-майстерня ChocoFashion, в якій були створені шоколадні сукні за участі українських дизайнерів модної агенції Lviv Fashion Week. Тендітні моделі пройшлися імпровізованим подіумом у вишуканих строях, оповиті шоколадним ароматом таємничості і магії...

Діти мали чудову можливість на якийсь час стати кондитерами і під наглядом професіоналів самим зробити смачну казкову хатинку.

Зачарував і виступ інструментального квартету, який звукими найкращих світових мелодій запросив присутніх до танцю, до душевного відпочинку у вирі шоколадних пристрастей. Професійні шоколатьє і кондитери Едуард Лебедєв та Даша Малахова провели для відвідувачів фестивалю унікальні майстер-класи.

Заключними акордами смачного дійства була велетенська шоколадна піраміда заввишки 5 метрів і великий смачний торт, яким пристали всіх бажаючих. І піраміду, і торт зробив відомий український

На початку цього навчального року делегація дітей із Штормівської школи-гімназії на чолі з керівниками шкільної дитячої кіностудії «Індіго» відвідала с. Хотів, що під Києвом. Приводом для цієї поїздки стало запрошення взяти участь у святі на честь дня села. Мені пощастило разом з моїми друзями там побувати.

Коли ми тільки під'їхали до цього села, перше, що привернуло нашу увагу і полонило назавжди, це місцеві краєвиди. Те, яким ми бачили село раніше на фотографіях, здавалося нам неймовірним. І лише коли на власні очі змогли побачити всю красу місцевої природи, тільки тоді повірили, що такі малювничі місця на нашій планеті все ж існують! Серед невеличких, вкритих зеленною пагорбів розташувалися ощатні біленькі хати, скрізь чистота і порядок.

Першим місцем, куди ми потрапили, була нова і неймовірно гарна школа. Нас радо зустріли в ній наші друзі з гурту «Бочичі», з якими ми знайомі завдяки фестивалю, що проходив у нашому селі Штормове – «Екран для дружби!» Господарі створили всі умови, щоб ми мали змогу відпочити та підготуватись до виступів.

Перше дійство, де ми побували, – парад вишиванок. Це неймовірно гарне видовище, яке ми бачили вперше у своєму житті; всі – від дворічних діточок до людей похилого віку, абсолютно всі були в українських вишиванках. Цей парад став своєрідним стартом для свята. Далі на нас чекали не менш захоплюючі події, однією з яких став концерт – відкриття фестивалю «Древо роду», що проходив паралельно зі святом села. На цьому концерті виступали дуже талановиті діти села Хотів, а також запрошені почесні гости – учасники телешоу «Голос країни» Василь Логай та Антоніна Матвіенко.

Після урочистого відкриття відбувалося ще цікавіше: проводились різні майстер-класи – з писанкарства, різблення по дереву, малювання, козацької вправності, шиття килимів та дуже багато інших цікавих занять. Ми багато чому навчилася у місцевих майстрів!

У той самий час на галявині, що на території школи, проводився концерт, у якому брали участь всі бажаючі, і ми також. Наша делегація на цій імпровізованій сцені продемонструвала хотівчанам, як у Криму не просто співіснують, але й дружньо та з повагою ставляться одне до одного представники різних культур та народів. Глядачам дуже сподобався наш виступ, а деякі діти навіть підходили та розпитували нас про Крим, на що ми радо відповідали.

Нам усім дуже сподобалось у Хотові. Бо свято, на якому ми були присутні, було дуже добре організоване, і люди, які нас оточували, широ нам раділи і усміхались. Дуже школа було їхати звідти. Так знову хочеться до Хотово!

Рушена АБКЕРИМОВА,
учениця 11 класу Штормівської школи-гімназії
Фото Олександри Бухариной, учениці 9 класу

Сакський район, АР Крим

майстер шоколаду, так званий шоколатьє, Валентин Штефаню на очах у зачарованої публіки!

Протягом дня він з помічниками творив ці дива кулінарного мистецтва і радо ділився секретами майстерності з публікою, відповідаючи на запитання ведучої Марти. До речі, на виготовлення піраміди пішло 10 тисяч спеціальних шоколадних виробів, які називаються макаруни. А після свята всі ці смачні круглячки, які склали піраміду, организатори віддадуть дітям у дитячі будинки.

Під час Свята шоколаду вперше відбувся Чемпіонат кондитерів-аматорів «Домашній кондитер», участь в якому взяли восьмеро сміливців.

Судили чемпіонат Даша Малахова (голова), Едуард Лебедев, Валентин Штефаню та Юрій Тавпаш, які професійно посмакували витворами аматорів і нагородили переможців та всіх учасників смачного чемпіонату.

За час фестивалю, який відвідали 16 тисяч людей, було використано 8,5 тонн шоколаду!

Гарне свято, чудове, приємне, смачне, дружне!!! Шоколад там правив бал! Він був у брилах і фонтанах, гарячий і холодний, у цукерках і тортах, на пампушках і носах, в повітрі і в радісних поглядах! Його ламали і кусали, наливали і накладали. Його розплювали і обпалювали, пригляджаючи і прикрашали. Смакували до схочу, дегустували і купували, споживали на ходу і брали з собою. Шоколад – продукт не тільки смачний, а й позитивний у всіх відношеннях. Наприклад, холодні лютневі дні він зробив гарячими і святковими. Тож смакуймо на здоров'я! і готуємося до наступного Свята шоколаду, яке обіцеє бути міжнародним.

Віра ОЛЕШ